

Sygn. akt VI RCa 134/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Biernat - Kalinowska

Sędziowie: SO Lech Dłuski (spr.)

SR del do SO Katarzyna Zielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Sylwia Łastowska

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2018 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. P.**

przeciwko **A. P.**

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 8 marca 2018 roku

sygn. akt III RC 332/17

1. oddala apelację;

2. przyznaje ze Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Olsztynie) na rzecz adw. M. W. wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu przed Sądem II Instancji w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych powiększonej o podatek VAT.

Sygn. akt VI RCa 134/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z 8 marca 2018r. w sprawie III RC 332/17 oddalił powództwo R. P. o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego przeciwko A. P.. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda wynagrodzenie w wysokości 90 zł.

Sąd uzasadnił wyrok podając, że powód nie wykazał podstaw do ustalenia, że obowiązek alimentacyjny wygasł. W ocenie Sądu możliwości zarobkowe powoda są tożsame, podobnie, jak jego majątek, nadto nie poprawiła się sytuacja pozwanej. Sąd Rejonowy przyjął, że stan zdrowia powoda utrudnia mu wykonywanie pracy zarobkowej, jednak jej nie uniemożliwia.

Apelację od wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233§1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że sytuacja materialna pozwanej uzasadnia utrzymanie

obowiązku alimentacyjnego, nadto przyjęcie, że jego sytuacja materialna nie uległa zmianie. W ocenie skarżącego zgromadzony materiał dowodowy wykazał znaczne pogorszenie jego sytuacji materialnej i istotne obniżenie jego możliwości zarobkowych. Wskazał, że wydano wobec niego orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, zwiększyły się koszty utrzymania jego córki. Podkreślił dysponowanie przez pozwaną kwotą 5 000 zł, która umożliwia jej utrzymanie.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i uchylenie z dniem 24 kwietnia 2015r. obowiązku alimentacyjnego powoda wobec pozwanej zasądzonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z 21 lipca 2014r. w sprawie III RC 439/14, ewentualnie ich obniżenie do kwoty 50 zł miesięcznie od dnia 24 kwietnia 2015r.

Uzasadził swoje stanowisko podając, że sytuacja stron jest specyficzna i wymaga ingerencji poprzez ustalenie, że powód nie jest już zobowiązany alimentacyjnie wobec pozwanej. Podkreślił dysponowanie przez pozwaną znacznymi oszczędnościami, zabezpieczaniem jej potrzeb w ramach opieki zapewnianej przez Dom Pomocy Społecznej. Wskazał, że w jego ocenie pozwana nie potrzebuje dodatkowych środków na zabezpieczenie innych potrzeb niż obejmujące realizację usług świadczonych przez Dom Pomocy Społecznej.

Powód podkreślił konieczność ponoszenia kosztów utrzymania swojej małoletniej córki, która korzysta z prywatnego leczenia ortodontycznego, uczęszcza na kursy językowe, wyjeżdża na wakacje, trenuje. Wskazał, że wiąże się to ze znacznymi wydatkami, w związku z tym nie jest w stanie przekazywać na utrzymanie pozwanej kwoty 150 zł miesięcznie.

Powołał się również na swój zły stan zdrowia, który znacznie utrudnia mu funkcjonowanie. Podał, że uznany jest za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja uznana została za chybioną.

Sąd odwoławczy uznał, że argumenty powoda nie zasługują na uwzględnienie w żadnym stopniu. Treść apelacji wskazuje natomiast na niewłaściwe priorytety powoda i pociąga za sobą pejoratywną ocenę jego postawy.

Uwadze powoda bowiem umknęło, że jest ojcem dwojga dzieci. Pozwana jest jego córką. Z przyczyn od niej niezawinionych jest niezdolna do samodzielnego funkcjonowania. Potrzebuje całodobowej opieki, nie ma żadnych możliwości zarobkowania, jej rozwój jest utrudniony i ograniczony problemami zdrowotnymi. Nie jest jednak pozbawiona potrzeb intelektualnych, edukacyjnych, towarzyskich. Uprawniona jest również do korzystania z odzieży, obuwia, kosmetyków, środków higienicznych, a także atrakcyjnych form spędzania czasu. Powód odseparował się od niej i założył inną rodzinę, w ramach której ma dziecko, co do którego uważa za priorytetowe zapewnienie prywatnej opieki ortodontycznej, podnoszenia poziomu edukacji poprzez odpłatne kursy i zajęcia dodatkowe, czy rozwijanie zainteresowań poprzez zapewnienie zajęć sportowych łącznie z wyjazdami. Polaryzując więc wydatki na utrzymanie dzieci dostrzec należy, że powód oczekuje ograniczenia przez pozwaną jej potrzeb do egzystencji, a jednocześnie dostrzega potrzeby drugiej córki zapewniając jej możliwość poprawiania swojego stanu zdrowia w ramach prywatnej opieki lekarskiej, rozwijania swoich zainteresowań i atrakcyjnych form spędzania czasu wolnego.

Powód na utrzymanie pozwanej miał przekazywać 150 zł miesięcznie, jednak z obowiązku tego przestał się wywiązywać, co zmusiło kuratora pozwanej do zainicjowania postępowania egzekucyjnego. Jednocześnie powód większe środki przeznacza na wyjazdy w ramach klubu sportowego drugiej córki. Nie sposób takiej postawy powoda akceptować, a tym bardziej objąć jej ochroną prawną.

Ekspozowane dolegliwości zdrowotne powoda nie przystają do dolegliwości zdrowotnych jego córki, których powód nie zauważa. Powód nie tylko nie angażuje się w opiekę nad pozwaną, nie utrzymuje z nią żadnego kontaktu, ale fakt zwolnienia go z obowiązku opłacania jej pobytu w Domu Pomocy Społecznej traktuje jako argument do całkowitego zwolnienia się z obowiązku wspierania niesamodzielną i potrzebującą pomocy córki. Powód, w przeciwieństwie do

pozwanej, może wykonywać pracę zarobkową, a fakt, że jest ona dla niego niesatysfakcjonująca nie ma istotnego znaczenia. Rynek pracy nie jest również ograniczony do pracy ochroniarza i pracownika budowlanego. Powód, jeżeli uważa za stosowane, może wykonywać szereg różnych prac, które niekoniecznie wiążą się z minimalnym wynagrodzeniem lub obciążającą pracą fizyczną.

Niniejsze postępowanie koncentrowało się na kwestiach alimentacyjnych w zakresie zbadania, czy obowiązek ten nadal jest aktualny. Sąd odwoławczy uznał, że konieczność alimentowania pozwanej przez powoda nie budzi wątpliwości. Obciążająca go kwota jest symboliczna nie tylko przy uwzględnieniu potrzeb pozwanej, ale również wydatków powoda na zabezpieczenie potrzeb drugiej córki.

Sytuacja pozwanej nie uległa zmianie w zakresie jej potrzeb i możliwości samodzielnego zabezpieczenia swoich potrzeb. Pozwana wymaga stałej opieki, która w pewnym zakresie zabezpieczana jest przez Dom Pomocy Społecznej. Pozostaje jednak szereg niezabezpieczonych potrzeb, jak chociażby zapewnienie odzieży, kosmetyków, rehabilitacji, niezbędnego wsparcia technicznego, ale również zaspokojenie potrzeb intelektualnych, czy rozsądnych rozrywek. Podkreślić należy, że pozwana nie jest zobowiązana do ograniczenia swoich potrzeb do poziomu egzystencji i korzystania z najtańszych środków umożliwiających funkcjonowanie. Pozwana uprawniona jest do korzystania z takiego standardu życia, jaki zapewnia sobie jej ojciec, czyli powód. Potrzeby powoda i pozwanej są odmienne, niemniej z argumentów powoda wynika, że on takich praw pozwanej nie dostrzega i nie akceptuje żądając od pozwanej ograniczenia wydatków na swoje utrzymanie do kwoty około 300 zł miesięcznie. Wskazanie przez powoda na brak kontaktu z pozwaną od 20 lat i uzyskanie informacji, że niczego jej nie brakuje w Domu Pomocy Społecznej zasługuje na negatywną ocenę.

W konsekwencji Sąd odwoławczy po analizie postępowania przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy i argumentów przedstawionych przez powoda w apelacji uznał, że zaskarżony wyrok nie wymaga korekty. Potrzeby pozwanej oraz jej możliwości zarobkowe nie uległy obniżeniu od czasu ustalenia alimentów na jej rzecz od powoda, zaś możliwości zarobkowe powoda zdecydowanie nie uległy obniżeniu. Powód aktualnie uzyskuje wynagrodzenie za wykonywaną pracę zarobkową, prowadzi gospodarstwo domowe z żoną również zarobkującą. Ma na utrzymaniu drugą córkę, której potrzeby mieszczą się w granicach standardowych i adekwatnych do wieku, gdyż nie ma ona schorzeń wymagających intensywnej rehabilitacji i leczenia, w przeciwieństwie do pozwanej.

Sąd odwoławczy orzekł więc na podstawie art. 385 k.p.c. o oddaleniu apelacji uznając jej argumenty za bezzasadne.

Sąd zasądził ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku na rzecz adw. M. W. wynagrodzenie w wysokości 60 zł za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w II instancji powiększoną o kwotę odpowiadającą podatkowi od towarów i usług.